

וכלבים. חמורים הרי בארכג', וככלבים ואתונות לא משותטים ולא הולכים, אלא בהם עוזים כשבים לבני אדם, כמו בלהם, ופרשושה. אז כל בני העולם ישנים, והמנזם הפתחון החיצון שורף.

בחצות הלילה מתחזרה רוח צפון, ומאותו המזבם הפתחון יוצאה שלחת אש, ומהשרים נפתחים, והדינים הפתחונים מהכנים לנקבים שלהם, וזאת שלחת הולכת ומשוטטת, ושערין גן עין נפתחים, עד שמנגעה (הברך) אותה השלחת, ומתחלקת לכמה אגדים של העולם, ונכנסת מחת בנפי פרנגוול, והוא קורא.

או מקדורי שברוך הוא נמצאת בין הצדיקים, וכנסת ישראל משבחת את הקדושים ברוך הוא, עד שמנגיעת הבקר. בין שמנגיע הבקר נמצאים מספרים בסוד אחד, ויש לה נחת עם בעלה. זהו שפטות על מוקדיה על המזבם כל הלילה וגוי. עד הבקר, שהרי בפרק הדינים והשלחות שוכנים, ואנו מתחorder אבריהם בעולם, ומנוחה היא של הפל.

בא ראה, בין שנכנסו ישראל לארץ, לא נמצאו בה הדריכים הפתחוניים, וכנסת ישראל הימתה בה במנוחה על פניו הפרובטים, כמו שנאמר, שפטותם (שעה) צדק יליין בה. אז היה לה נחת מהפל, שהרי ישראל לא ישנים עד שמקיריבים את הקרכן של בין העربים, ומטילים הדריכים. והעולה הימתה בוערת על המזבם, אז היה לה נחת מהפל, ולא נמצא אלא אש עם בעלה. זהו שפטותם הארץ שbeta לה, שbeta לה מפש.

עוד פתח רבינו אלעזר, (שםות כא) כי תקונה עבד עברי שש שנים יעבד וגוי. משום שבל בן ישראל

לבני נשא. בגון בלעם, ואוקמונה. פדין כל בני עלמא ניימין, ומזבח תפאה דלבך אתוך. בפלגות ליליא, אתער רוח צפון, ומההוא מזבח תפאה, נפיק שלחוּבָא דאשא, ותרעין אתפתחו, ודינין תפאין אתכנשו בנווקבייו, והוא שלא איזיל ושתאט, ותרעין דגון עדן אתפתחו, עד דמטי (ב"א צפרא) והוא שלחוּבָא, אתפלג לכמה סטרין דעלמא. וועל (ד"ק"ח נ"א) תחות גדרפי דתרנגולא וקاري. פדין קדשא בריך הוא אשתח בין צדיקיא, ובנסת ישראל משבחת ליה לקידשא בריך הוא, עד דאתי צפרא. בינו דאתי צפרא, אשתחו משטען ברזא חדא. ואית לה נייחא באבraham בעלם, ונניא הוא דכלא.

חא חז, בינו דעתלו ישראל לא ארעה, לא אשתחו בה דינין תפאין, ובנסת ישראל חות בה בניה, על בנפי הכרובים. כמה דאתמר, דכתיב, (שעה א) צדק יליין בה. פדין חות לה נייחא מפלא. דהא ישראל לא ניימין, עד דמקראי קרבנא דכון הערבים, ואסתליהו דינין. ועולה היה אתוך על מדבחא, וכדין היה לה נייחא מפלא, ולא אשתח אלא אתא באבלה, דהא הוא דכתיב כי תבוא וגוי ושבתה הארץ, נייחא וקדאי. (ויקרא כה) ושבתה הארץ שבת ליה, שבת ליה מפש.

זו פתח רבינו אלעזר, (שםות כא) כי תקונה עבד הארץ שבת לה, שבת לה מפש.